

[Kim Bøhnke]

2,3 pct. af bruttoskatten, der går til såkaldte aktiveringsformål, simpelt hen udgår, og at de aldrig nogen sinde kommer til opkrævning. For de resterende dele, der går til sygedagpenge og til dagpengefondene, er det mere et spørgsmål om, hvordan pengene skal opkræves, end om de faktisk skal opkræves, sådan at de ikke længere fremkommer som en bruttoskat, men som et egentligt kontingent til de pågældende fonde.

Vi mener ikke, at de aktiveringsinitiativer, der sættes i gang, tjener noget som helst formål andet end at holde en masse socialrådgivere og en masse vejledere rundt omkring i beskæftigelse, og det er ikke den form for beskæftigelse, vi har brug for.

Hvis man forhøjer den skattefrie bundgrænse til de nævnte 60.000 kr., skulle jeg hilse og sige, at det giver en forbedring af privatøkonomien for den enkelte på lidt over 1.000 kr. om måneden, og det har langt den største part af den danske befolkning så rigeligt brug for.

Men også erhvervslivet skal have mere gang i hjulene. Vi har den opfattelse, at vækst – meget mere vækst – er det, der skal til for at få arbejdsløsheden afviklet, og derfor foreslår vi, at en række forskellige afgifter for erhvervslivet skal lettes. Det gælder CO₂-afgiften, det gælder nogle arbejdsgiverafgifter, aktieomsætningsafgiften, nogle miljøafgifter, og så lavere portotakster, alt i alt 8,2 mia. kr. Det er de forbedringer, vi mener der skal ske i forhold til dansk erhvervsliv, så vi for alvor kan få sat gang i hjulene igen.

Det er selvfølgelig altid svært at vurdere, hvor mange nye job der kommer. Mange danske virksomheder er kørt fuldstændig i sæk, og selv om de får økonomiske forbedringer i form af lavere skatter, kommer merbeskæftigelsen ikke umiddelbart og med det samme. Derfor har vi i vores skøn for, hvad vores ændringsforslag ville betyde for ledigheden i 1994, været meget forsigtige. Vi skønner, at 40.000 personer næste år vil komme i beskæftigelse, vel at mærke rigtig beskæftigelse og ikke kunstig placering på et eller andet kursus eller med at tømme vandpytter et eller andet sted. Helårsvirkningen i 1995 vil være lidt større, nemlig 75.000 færre ledige, og det skyldes, at virksomhederne så har haft den fornødne tid til at få sat hjulene i gang igen.

Det er klart, at disse mange gode forslag skal finansieres. Det sker primært ved, at vi bruger nogle af de penge, der ligger i de store statslige fonde, indløser en del af statens gæld og opnår en klækkelig rentebesparelse.

Derudover mener vi også, at der på finansloven skal foretages egentlige besparelser, og vi er ikke bange for at sige, at sådan noget som ulandsbistand skal overgå fra at være statslig tvangsbistand til at være frivillige bidrag.

Vi kan ikke over for danske skatteydere forsvare, at man yder gavebistand til forskellige lande, og at de pågældende lande så, når der er gået nogle år, minsandten sælger aktiverne og bruger pengene på indkøb af våben. Det er en hån mod danske borgere.

Der er 150 foreninger og organisationer på finansloven, som får store og små beløb udbetalt. Men i disse krisetider er der ikke andet at gøre end at meddele dem, at disse tilskud ikke længere kommer til udbetaling, at man må klare sig selv.

Det er også vores opfattelse, at man kan privatisere ganske betydeligt. Det drejer sig både om salg af jord og bygninger og om salg af egentlige driftsvirksomheder. Og hvis vi forsigtigt vurderer, at man i 1994 kunne privatisere for 10 mia. kr., ja, så betyder det altså ud over de 10 mia. kr., der kommer i kassen og kan bruges til afdrag på gælden, at der opnås en rentebesparelse og en besparelse på driftsudgifterne, når de pågældende virksomheder ikke længere er statslige.

Endelig noget om de udliciteringer, jeg allerede har nævnt: Der skal udliciteres langt flere opgaver, og det skal ikke kun være småting som rengøring og trykkeriopgaver. Finansministeriets eget udliciteringsudvalg har afgivet en rapport, der peger på 260 velegnede områder, som kan udliciteres. Det er simpelt hen bare med at komme i gang!

Derudover lægger vi i Fremskridtspartiet ikke skjul på, at vi mener, at den indsats, politiet og anklagemyndigheden udøver i øjeblikket over for specielt den stigende volds kriminalitet, skal optrappes. Det koster nogle penge, og derfor har vi afsat yderligere midler til politiet og anklagemyndigheden.

Så er der sundhedsområdet, hvor vi ud over, at vi ønsker at bruge de nævnte midler på Cancerregistret og et AIDS-register, også mener, at det danske sundhedsvæsen og sygehusvæsen